

La desfeta pel finançament

[Lluís Bertomeu Torner](#)

LA VANGUARDIA. 23/11/2021 05:30Actualizado a 23/11/2021 08:24

I no és 25 d'abril, ni estem a l'Almansa del 1707. Va ser el passat dissabte 20 de novembre, i per desgràcia no referit al Dia de les Lletres Valencianes commemorador de la publicació del *Tirant lo Blanc* de Joanot Martorell allà pel 1490. Com tampoc se referim al centenari de Fuster que hui dimarts 23 comença oficialment, iniciant-se l'any dedicat per la Generalitat Valenciana al centenari del seu naixement... tenen a estes planes digitals sengles acuradíssims articles al respecte ben signats per Jesús Montesinos i Toni Mollà.

Quatre anys abans, un 18 de novembre de 2017 se congregàrem seixanta mil persones segons els convocants (vint mil segons l'autoritat pertinent) baix el lema "El Poble Valencià exigeix un finançament just". I amb els mateixos actors, partits polítics parlamentaris, patronal i sindicats majoritaris, este passat dissabte se juntàrem un miler de ciutadans al cap i casal... més depriments encara les misèrrimes concentracions a Alacant i Castelló. El 20N de 2021 passarà a la intrahistòria valenciana com la data de la desfeta pel finançament.

Primera diagnosi: al no eixir a *Salvados* o *El Intermedio* puix la cosa no existix, que ho tinguem tots clar. La política com a bé de consum d'entreteniment funciona aixina. Si al *show* mediàtic estatal no figures a l'escaleta, puix fotut estàs. Com sempre passa amb els anhels d'esta beneïda ribera mediterrània... al remat tindrà raó aquell que sempre diu que o montes el pollo o estàs venut. La invisibilitat valenciana una volta més, que a soles de tòpics folks no podem ser considerats cinc milions de ciutadans que viuen i treballen a la Comunitat Valenciana.

Segona dosi: com me crida l'atenció que quasi la totalitat de la premsa valenciana ha intentat salvar la convocatòria, primant la teòrica i falsaria unitat d'acció de les èlits polítiques i civils valencianes al voltant d'un espoli fiscal inaguantable. Per damunt de la nul·la empatia i dinamització social al voltant de la denúncia d'un sagnant infrafinançament inajornable. Que des d'institucions com l'IVIE o FEDEA porten des de 2002 clamant pels quasi mil quatre-cents milions d'euros anuals que la nostra terra deixa de rebre de les arques estatals. Més de trenta mil milions d'euros en un parell de dècades... que resten en la qualitat de vida de la nostra gent: pitjor sanitat, educació, infraestructures, dependència, pensions...

Pauta completa: endins de la M-30 no existim, però a casa nostra tampoc pintem fava... com a poble conscienciat, com a societat madura, com a territori amb identitat i projecte comunitari. Eixa és la nostra gran tragèdia col·lectiva. I ara no podem escudar-nos en batalletes internes estèrils i en conflictes simbòlics atiatats pels de sempre, moros i

crístians... El Poble Valencià cada volta és menys valencià... i potser cada volta és menys poble. I trobe pocs elements on agarrar-me... darrerament a soles les festes populars tradicionals i les nostres societats musicals. Allò que ens vertebra i ens fa únics, des de Vinaròs fins a Orihuela, mira tú per on...

Més resolutiva em va semblar la trobada que quaranta-huit hores abans de la desfeta pel finançament va organitzar *Beers and Politics* València amb el suport de l'Associació de Juristes Valencians. Allà un trident de periodistes valencians format per Raquel Ejerique d'Àpunt Mèdia, Vicente Ordaz de COPE València i Hèctor Sanjuán de la meua LV-CV dilucidàren al voltant d'allò únic i que tot ho guia: el pes dels valencians en l'Estat i la nostra presència com a territori als cenacles decisoris. I en eixe aquellarre, tan de moda en estos temps convulsos, entonarem la nostra mea culpa per actuar sempre sense exercir de valencians fora de les nostres fronteres. I després de l'acte de contrició i el dolor pels pecats comesos, buscarem el propòsit d'esmena, sense trobar-ho de cap de les maneres. La nostra escopeta nacional.

Berlanguia que és un, del passat dissabte me quede amb la retrobada amb Alexis Marí, exdiputat autonòmic que com Saulo caigué del cavall i ha acceptat la veritat valencianista; amb Toni Infante i la seua incòlume faena al capdavant de la plataforma Crida pel Finançament o amb els germans Joan i Eugeni Senent, patriotes històrics que continuen donant exemple de coherència. Des d'ací aprofite per saludar als valents i meritoris president de la CEV Salvador Navarro, al conseller d'Hisenda Vicent Soler i al seu escuder el secretari autonòmic Francesc Gamero, per la seua pertinaç voluntat de fixar l'agenda política al voltant del tracte just financer cap a la nostra terra. I ho faig per que com ja mai més se tornarem a juntar per a reclamar un finançament just per a tots els valencians en una convocatòria multitudinària després d'esta desfeta, almenys per a que es tinga constància per a qui corresponga. Jo sempre austrohongarès!

Mostrar 1 comentario
Hace 14 horas

Bertomeu... deixeu de ser autonomistes!!! Com deia el comunicat d'ENV i RV/PVE, els convocants -que al mateix temps estaven aprovant el PGE2022- no feien creïble la convocatòria. Dins d'Espanya no hi ha solució. Salutacions. Víctor Baeta